

Budapest felszabadulásának
évfordulóján

Koszorúzási ünnepségek

Budapest felszabadulásának 39. évfordulója alkalmából hétfőn koszorúzási ünnepséget tartottak a Gellérthegyi Felszabadulási Emlékműnél.

A magyar zászlóval és a nemzetközi munkásmozgalom vörös lobogójával díszített emlékmű talpazata előtt a fegyveres erők tagjai álltak díszőrséget. A magyar és a szovjet himnusz hangjai után az emlékművön a tisztelet és a hála koszorúját elsőként Maróthy László, az MSZMP Politikai Bizottságának tagja, a budapesti pártbizottság első titkára és Borbély Gábor, a budapesti pártbizottság titkára helyezte el. A fővárosi tanács nevében Szépvölgyi Zoltán tanácselnök és Farkasinszky Lajos elnökhelyettes koszorúzott.

A Szovjetunió magyarországi nagykövetsége nevében Bajkál Gabitov tanácsos és Vlagyimir Zatov ezredes, katonai és légügyi attasé; az ideiglenesen hazánkban állomásozó szovjet déli hadseregcsoporthoz tartozó katonai tanácsa részéről Konsztantyin Kocsetov vezére ezredes, a déli hadseregcsoporthoz tartozó parancsnok, Nyikolaj Sevkun altábornagy és Vladlen Koleszov altábornagy, a déli hadseregcsoporthoz tartozó katonai tanácsa-

nak tagjai; a Budapest nevét viselő szovjet katonai egység parancsnoksága nevében Valentyin Bobrisev ezredes és Vjacseszlav Zverev alezredes helyezték el a koszorút.

Koszorúztak a budapesti fegyveres erők és testületek, a munkásőrség, a fővárosi társadalmi és tömegszervezetek, a főváros dolgozóinak, tanulóifjúságának képviselői.

Budapest felszabadulásának 39. évfordulója alkalmából kegyelettel emlékeztek a budai önkéntes ezred katonáira, akik fegyvert ragadtak, hogy a szovjet hadsereg oldalán részt vegyenek hazánk felszabadításában. A Hazafias Népfőnt I. kerületi bizottságának és a Magyar Ellenállók, Antifasiszták Szövetségének budai önkéntes ezred tagozata koszorúzási ünnepséget rendezett a Vérmezőn levő emlékműnél.

Koszorúzási ünnepséget rendeztek hétfőn a Déli pályaudvarnál levő emléktáblánál is, amely arra emlékeztet, hogy a budai önkéntes ezred harcosai 1945. február 5-9. között a pályaudvarért vívott harcban estek át a tűzkeresztségen.

Helytállás hóban, szélviharban

Üzemi körkép

Tovább tisztítják az utakat

Amikor megindult Szeged és a környező falvak közt az autóbusszok közlekedése, az első utasok azok voltak, akik még pénteken rekedtek a városban. A Paprikafeldolgozó munkásai közül is töltöttek néhányan két éjszakát Szegeden a vihar miatt. A vállalatnál mégsem a hó miatt hiányzó 20-30 dolgozó okozta a legnagyobb gondot, hanem az, hogy nem érkezik az alapanyag. Békéscsabáról marhahúst várnak, aminek hiányában le kellett állítani a roladgyártást. Szentesről és Kiskunmajsáról pedig egyelőre nem jutnak el a gyárba a baromfi-hús-szállítmányok. Így 60-80 dolgozót át kellett csoportosítani olyan munkára, amelyek kisebb termelési értéket hoznak a gyárnak.

A Taurus Gumigyárban nyolcvan nem kezdtek meg a hétfő délelőtti műszakot. Szatymaz, Sándorfalva, Üllés és Bordány körzetéből nem érkeztek meg a dolgozók. A délutáni műszakból már csak a sándorfalviak, szatymaziak hiányoztak. Olyan átszervezéseket hajtottak végre, hogy a délutáni műszakban már kiküszöbölhették a bejárók hiánya miatti termelés kiesést is. A szegedi Ikarus gyárba hatvan nem érkeztek meg hétfőn reggel.

Jelentős késésekkel ugyan, de sok településre már jártak tegnap a buszok. Olyan is előfordult, hogy a dolgozók nem siettek megtudakolni, el tudnának-e már jutni a munkahelyükre, inkább örömmel meghosszabbították egy nappal a hét végét.

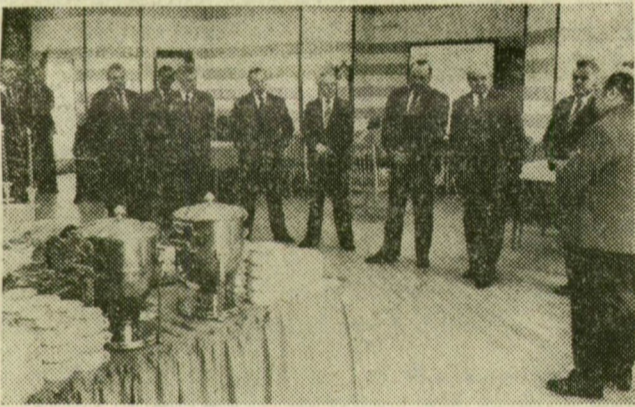

Csongrád megye sugár irányú úthálózatát egy, illetve két forgalmi nyomon már járható volt tegnap délután. Ruzsa, Bordány, Zsombó és Apátfalva térségében azonban honvédségi osztagok, a 47-es úton, a kútvízgyi bekötő út közelében Szolnok megyei hómaró, a megye több útján pedig Bács-Kiskun megyéből és Budapestről érkezett gépek is társultak a Szegedi Közúti Igazgatóság változatlanul nagy erőket mozgósító csapatához. Fábiánsebestyén és Eperjes elzártsága is megszűnt,

Tiszaszigetnél pedig termelőszövetkezeti gépek nyitottak utat. A munkálatok ezzel persze nem értek véget, hiszen az utakat szegélyező, helyenként két-három méter magas, merőleges hófalak igen veszélyesek — ezeket mielőbb el kell távolítani. (A keresztirányú utak megtisztítására ezért nem futja egyelőre.) Az újabb átfúvások megakadályozása, az egy nyomon járható utak kiszélesítése sem megy máról holnapra, hiszen a gépjárműforgalom miatt a hómarók, tolólapos gépek csak nehezen haladhatnak előre.

Váncsa Jenő látogatása Szegeden

Megbeszélés megyei vezetőkkel

Váncsa Jenő megyei vezetők társaságában tájékoztatót hallgat a Szegedi Élelmiszeripari Főiskolán

Tegnap, hétfőn Szegedre látogatott Váncsa Jenő mezőgazdasági és élelmiszeripari miniszter.

Először megbeszéléseket folytatott dr. Komócsin Mihállyal, az MSZMP KB tagjával, a Csongrád megyei pártbizottság első titkárával, és Szabó Sándorral, a megye vezetői tájékoztatták a minisztert a Csongrád megyei mezőgazdaság időszerű tennivalóiról, és az utóbbi napokban kialakult hóhelyzetéről.

Ezután Váncsa Jenő vendéglátói kíséretében a Szegedi Élelmiszeripari Főiskolát kereste fel. Itt tájékoztatták a minisztert a Szegedi Szalámigyár és Hűsombináiban a vágóhídi vér humán célú hasznosítására létesítendő vérporüzemről. Bemutatót is tartottak a majdani üzem végtermékeivel kapcsolatban, az Élelmiszeripari Főiskolán indított gyártmányfejlesztési kísérletek eddigi eredményeiről. A tájékoztatót részt vettek a szegedi élelmiszeripari üzemek vezetői is.

Faludi Endre, a Húsiipari Tröszt vezérigazgatója elmondta, hogy évente az országban levágott állatok vérenek mennyisége kb. 32 ezer tonna. Ebből 10 ezer tonna elfolyik a csatornába, humán célra csak 4-5 ezer tonnát hasznosítanak. A tervek szerint a 3-4 év múlva megvalósuló üzem jelentős import megtakarításához segítheti az országot.

Gábor Miklósné dr., a főiskola főigazgatója elmondta, hogy az intézmény nem most először foglalkozik állati vér humán célú felhasználásának kutatásával. A zalaegerszegi vérporító üzem részére és jugoszláv megrendelésre már készítették a részterveket. A plazmaport eddig több húsiipari termék-nél próbálták ki. Az eredmények biztatóak. A Győri Keksz- és Ostyagár ugyan-csak a plazmaport felhasználásával újítja napolyit kísérletezett ki. A különböző túrókrémekben a japán zselatint tudják kiváltani az új készítményekkel. A konzervipar a sűrűvért ételszínzőként, a vérplazmát pedig kötőanyagként tudja alkalmazni. Az új adalékanyagok a sütőipari termékek eltarthatóságát idejét is növelik. Az új anyag felhasználása az élelmiszeripari vállalatok részéről beruházást nem igényel.

A tájékoztató után Váncsa Jenő az Élelmiszeripari Főiskolával ismerkedett. Az intézmény vezetői és oktatói beszámoltak a miniszternek az oktató- és kutatómunkáról.

Váncsa Jenő délután a Gabonatermesztési Kutatóintézetbe látogatott. Itt tájékoztatták a búza és a kukorica nemesítésében, fajtakutatásában és a termesztési kísérletekben 1983-ban elért eredményekről. Szó volt az olaj-növények nemesítéséről is, főként a napraforgóról és a lennel folytatott kísérletekről.

...és jön a honvédség

Péntek reggel már érezték a tapasztalt katonák, hogy mozgalmas napjuk lesz, hiszen az áramszünet a lak-tanyát sem kerülte el. Tíz óra tájban megindult a segélykérő telefonok áradata. A parancs szerint a kijelölt mentőosztagot megerősítették, s indultak a bajba jutottakhoz. Hogy ez mennyire nem volt egyszerű, mi sem jelzi jobban, mint hogy a művekezelésre szoruló betegekért Békéscsabára indított vontató elakadt Csorvásnál.

A szélrózsa minden irányába nekivágtak a honvédségi járművek, menteni. Jelentő az elemek tombolására, hogy ahol a hatalmas erejű lánctalpas BAT-ok törték az utat (ezúttal a hótorlaszokra érte szó szerint is úttörők voltak!), s a nyomukban egész kocsikaravánok használták ki a pillanatnyi lehetőséget, ott ugyanez az út visszafelé már ismét járhatatlan volt. Vagyis, csak a lánctalpasok ismételt erőfeszítései jelentették az átmeneti „felszabadulást”.

Es jött a honvédség! Autók sora várta a hóba ragadva-tetelve. Tegnap estig 1783 kocsit mentettek ki a hó fogságából, s az utakon végigdübörögve az úszó lánctalpas szállítójárművel még estefelé is seregnyi gazdátlan személyautót láttam immár biztonságosan félreállítva, a hóban kucorogni. Tisztek, katonák, tartalékosok. Jönnek, ha baj van,

Szükszavú gyorshírek, közérdekű információk gyűjtése és fogalmazása közben volt egy-egy pillanatunk arra is, hogy az elmúlt hétfő apró történeteit emlékezetünk sarkába elraktározzuk.

Világtól elzárt községekbe kellett eljutniuk a telefonvonalak szerelőinek, hiszen tudták: a mielőbbi kapcsol-

latteremtés talán életet menthet. S közben ők is mentettek, átfagyott embereket, elakadt autókat.

Még pénteken délelőtt öttagú postás szerelőcsoport indult egy hótűró nyomában Mórhalomra és Domaszékra, ám visszautban Barkasuk elakadt. Ketten begyalogoltak Szegedre, hogy a hótörleszben veszteglőknek ételmezt vigyenek motorral. De aztán a kétkezek is az út szélére kerültek, s mire egyikük — már az esti órákban — gyalog megtalálta volna otthagyt társait, azok — szintén gyalog — Szeged felé tartottak. A tizenegyhány kilométeres utat az a fiatalember háromszor tette hát meg aznap — s ráadásul hiába. Másnap szolgálatba állt.

A szakember pénteken hajnalban felébredt, mert fázott, villanyt nem tudott gyújtani, az utcán nem volt közvilágítás. A hetedik érzéke diktálta: mennem kell, itt biztosan baj van. Tudjuk azóta, tényleg baj volt, s azt is tudjuk, már csak kevés a hiba. Köszönhetjük ezt a DÉMÁSZ valamennyi dolgozójának, akik hívás nélkül, a szó valódi értelmében tömegesen jelentkeztek munkára. A fázós hálózat-szerelő, aki csoportvezető is, kérte: ne írjuk a nevét, hiszen amit tett az itéletidőben, az elektromos hálózat kijavításáért, az a közös munka eredménye, ő „csak” egy láncszem volt. Megszegtem ígéreteimet, mert ugye, a lánc olyan erős, mint a leggyengébb

szem, s hogy a DÉMÁSZ-osok hibaelhárító, javító lánckigyója Kruszlicz Istvánnál sem szakadt el, az túlközi mindannyiójuk munkaszereteté, kötelességérzését. Normális viszonyok között meghatározott, hogy mikor mászhatnak oszlopra, ezúttal magukat veszélyeztetve is dacoltak utasítás-sal, hóval, viharral — valamennyiünk érdekében. Mikor aludtak? harminc-egynéhány óras szerelés közben alig-alig.

A vállalatoknál kialakult rend szerint mozgósították ügyeletekre, szolgálatra a munkatársakat, de hogy hányszor kellett rögtönözni, a vidékiek közreműködéséről lemondani, helyettesítéséről gondoskodni, azt soha ki nem fogjuk számitani. De azt tudjuk, hogy seregnyi önkéntes, aki nyugodtan melengethette volna a hátát a cserépkályhánál, jelentkezett munkahelyén, s részt kért magának a mentésből, a károk helyreállításából.

Az elmúlt hét végén sokak számára 24 órából állt egy munkanap. Nem fogják őket ezért sem kitüntetni, sem különösebben megdicsérni. S ezt ők alighanem így tartják természetesnek. De vajon, aki kiolvadóban levő mélyhűtője miatt veszekedett az áramszolgáltató diszpécserével, vagy aki amiatt panaszkodott, hogy az ablak nélküli, sőtét fürdőszobában, s meleg víz hiányában nem tudott borotválkozni, érzi-e már, hogy mi is történt itt, a hét végén?!

Hó-emberke

Örülünk neked Zsolt, örülünk, hogy egészségesen születél, s az anyuclid is jól érzi magát — most már. Tudod, lényeges ez utóbbit hangsúlyozni, mert a mamád még az elmúlt hét végén, pénteken este érezte jöttöt, s amikor jelezted ezt, még kint voltatok Csen-gelén, a tanyán, s pont akkor kezdődött az itéletidő. A hóvihar nagyon sok né-nit és bácsit otthon vagy munkahelyén marasztalt. Ti kis házatoktól az olajipar egy Tátra terepjárójával jutottatok el a közeli Pánt-líka iskolához, ahol mentő-

autó várt, s vitt tovább Kistelekre, illetve Szegedre. Ekkor már elmúlt éjfél, és a kegyetlen hófúvásban elakadtatok a fehér autóval a Postakocsi csárda után. Végül katonák segítettek benneteket tovább, emberfeletti munkával, egészen a szegedi klinikáig. A doktor bácsikhoz csak szombaton hajnalban négy óra után érkeztek. Izgultunk érte-tek, s végre tegnap, hétfőn délelőtt 11-kor természetes módon megszületél — min-denki boldogságára, s 11 éves bátyád örömeire.

Összeállításunk szerzői:
Ács S. Sándor, Chikán Ágnes, Igriczai Zsigmond,
Majoros Tibor, Pálffy Katalin, Somogyi Károlyné,
Tanács István